

virkelige Mening. Nu siges der, at efter de Erfaringer, der ere gjorte, maa vi komme ind paa Forhandling om en ny Text, som kan rydde alle saadanne mulige Tvivl tilside. Saa, dersom det var Meningen, at den her foreslaaede midlertidige Finantslov skulde gjøres anvendelig for hele Aaret, var der Anledning eller Grund til at sige, at saa maatte man forsøge paa at tilveiebringe Noget, der var tilfredsstillende for hele Finantsaaret; men det er jo ikke Tilfældet. Forslaget, som det foreligger her, lyder kun paa en Maanedes Gjældighed, og det ærede Medlem for Københavns Ake Valgfreds (Scharling) har udtrykkelig gjort gjældende, at der ligger Betryggelsen imod Misbrug af denne Lovs Text, at den kun er gjældende for en Maaned. Men er den kun gjældende for en Maaned, og er det ikke Meningen at gjøre den gjældende for et langt længere Tidsrum, hvorfor saa rejse denne Tvivl? En Maanedes Gjældighed har ikke nogeninde i Praxis vakt Strid eller Tvivl om, hvorledes en midlertidig Finantslov bør opfattes eller anvendes. Hvorfor rejser man saa Strid her, hvor det kun gjælder om at give en Bevilling for en Maaned? Nei, jeg ser deri en Angivelse af, at dette Finantslovsforslag er beregnet paa en hel Mere Tid end en Maaned, og det er det, der er det egentlig Stridende mod en midlertidig Finantslovs Anvendelse. Lad mig fremdeles pege paa et andet Punkt, som antyder det Samme. Forslagets Text gaar ud paa at foreslaa at sætte de Ting i Kraft, som kun ere vedtagne af et af Tingene, thi det gjør den, derom er der ingen Tvivl. Men naar nu det Tidspunkt kommer, da den endelige Finantslov er bleven vedtagen ved en Overenskomst, hvorved man fra anden Side frasalder forskellige Forslag, som man har villet tvinge ind paa Finantsloven, hvad saa? Hvorledes kan den Konflikt løses? Saa er der jo paabegyndt i Henhold til den midlertidige Finantslov forskellige Foranstaltninger, som ikke dækkes af den nye Finantslov, og som altsaa maa standses. Saa er man inde i et fuldstændigt Raas. Atter dette tyder paa, mine Herrer! at det ikke er Meningen med dette Forslag, at det kun skal gjælde for en Maaned eller to, men Hensigten med det maa være, at det skal gjælde for hele Finantsaaret, og da er det i absolut Strid med, hvad der overhovedet har været Meningen med de midlertidige Finantslove. Men jeg vil sige til, at jeg ser endnu noget Mere deri. Thi ligesom det efter min Opfattelse er afgjort, at der med denne Lovtext, som her foreslaas os, sigtes til Mere end en midlertidig Bevilling, og dersom den bliver vedtagen, vil gjøre en

Finantslov for det kommende Finantsaar umulig; saaledes vil denne Text faae samme Virkning i samtlige Finantsaar herefter. Thi derom nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl, at Vedtagelsen af en Lovtext som denne vil indeholde en Præmie for Regjeringen for at forhindre, at der skulde komme fremtidige Finantslove i Stand. Kan nemlig Regjeringen faae en Bemyndigelse som denne, der giver den Adkomst til at benytte de Bevillinger, som den kan faae det ene Thing til at vedtage, saa har selvfølgelig Regjeringen ikke længer nogen Opfordring til at søge at faae en endelig Finantslov bragt tilveie. Medens det altsaa er utvivlsomt, at denne Lovtext ikke er beregnet til kun at skulle gjælde een Maaned, vil paa den anden Side dens Virkning faktisk blive en Sprængning af al Finantslovgivning her i Landet herefter. Det Utilfredsstillende ved en midlertidig Finantslov er netop det, der er dens grundlovmæssige Karaktermærke, thi just fordi den kun er at betragte som en Nødhjælp, har den Mærke af at være en midlertidig Foranstaltning, der med stærke Krav fordrer, at der maa vedtages en endelig Finantslov, og hvilken Form man end vil give en midlertidig Finantslov, saa maa den absolut have den Karakter, at en saadan ufyldstgjørende Karakter er den fremtrædende, saaledes at ingen Regjering skulde fristes til at lade sig nøie med en saadan Bevilling. — Fra Regjeringens Side er der bleven gjort en mærkelig Opfattelse gjældende, nemlig den, at Texten her skulde indeholde en yderligere Begrænsning af Regjeringens Bemyndigelse end den, der indeholdes i den gamle Text. Denne Opfattelse gaar jo for det Første ud fra, at den gamle Text hjemler som Maximalgrænse for alle Bevillinger det af Regjeringen forelagte Finantslovsforslag. Det er selvfølgelig ikke efter Textens Mening den rette Opfattelse deraf, i saa Henseende er jeg ganske enig med, hvad der fra anden Side er blevet fremsat, men det fremgaar jo tydelig af den Endring, som jo indeholdes i de afgjørende Ord „de nødvendige løbende Udgifter“. Enhver vil jo se, at med „de nødvendige løbende Udgifter“ efter den gamle Text bevilges end ikke de løbende Udgifter; efter den gamle Text kan der ikke afholdes Alt, hvad der kan betegnes som løbende Udgifter; men kun de af de løbende Udgifter, der tillige kunne betegnes som nødvendige. Det er Meningen, og saa søies den Forklaring til, at Rettejovren i saa Henseende ligger i de hidtil gjældende Regler. Men hvad er det, Regjeringens Forslag nu kræver? Det kræver for det Første samtlige de løbende Udgifter, og der-